

Arrest

nr. 206 323 van 2 juli 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. D'HAENE
Gemeentestraat 4 / 6
2300 TURNHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 15 februari 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 januari 2018 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 februari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13^{septies}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 februari 2018 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. D'HAENE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 12 september 2017 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Uit een vergelijking van de vingerafdrukken bleek dat verzoeker wegens illegale binnenkomst reeds werd geregistreerd in Italië op 20 juni 2017.

Tijdens het Dublinverhoor op 13 oktober 2017 verklaarde verzoeker ongehuwd en zonder partner te zijn en geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familieleden te hebben.

Verzoeker stelde dat hij vanaf zijn derde levensjaar in Sierra Leone woonde. Hij zou dat land in april 2017 hebben verlaten en via Guinea, Mali en Algerije naar Libië zijn gereisd. Na een verblijf van één maand bij een smokkelaar zou hij met een boot naar Italië zijn gereisd. Hij zou er één week in een opvangcentrum in Brescia zijn verbleven en vervolgens enkel maanden op straat in 'Mella'. Hij stelde dat hij geen asielaanvraag in Italië indiende.

Op de vraag waarom hij een asielaanvraag wilde indienen in België antwoordde hij dat de Italiaanse instanties hem geen medische hulp wilden verstrekken, ook niet in het opvangcentrum.

Verzoeker richtte middels hulp van zijn advocaat op 30 november 2017 een schrijven aan het bestuur met de vraag om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule van de Dublin III Verordening omdat hij een relatie zou hebben met een Belgische dame en dat hij met haar en met haar kinderen een gezinsleven zou onderhouden. Hij legde een attest 'samenstelling gezin' van 9 november 2017 voor, opgemaakt door de stad Turnhout.

De Belgische autoriteiten richtten op 23 oktober 2017 een terugnameverzoek op grond van artikel 13(1) van de Dublin III Verordening aan de Italiaanse autoriteiten. Daar zij niet binnen de in artikel 22 (1) van de Dublin III Verordening voorziene termijn hebben geantwoord, werden zij op grond van artikel 22 (7) van de Dublin III Verordening via een *tacit agreement* op de hoogte gesteld van hun verantwoordelijkheid sedert 24 december 2017.

Op 12 januari 2018 werd een bijkomend verhoor afgenomen van verzoeker waar hij gevraagd werd naar zijn relatie met de Belgische onderdane C. M.

Op 26 januari 2018 werd de beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

naam: D K.

voornaam: Mohammed

geboortedatum: 08.06.1988

geboorteplaats: M.

nationaliteit: Liberia

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die .aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikelen 13° 22 van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De heer D K., verder de betrokkene, verklaarde staatsburger van Liberia van Mandingo-afkomst te zijn. Hij bood zich op 04.09.2017 bij onze diensten aan waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek voor verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Hij diende op 12.09.2017 een verzoek voor internationale bescherming in. Hij legde daarbij de volgende documenten voer : een geboorteakte met nummer 30-LM20160711-227, afgegeven op 11.07.2016 en een studentenkaart, verstrekt door dé 'African Methodist Episcopal University'.

Dactyloscopisch onderzoek- leidde tot een treffer in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 14 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 20.06.2017 vanwege onwettelijke binnenkomst werden geregistreerd in Italië (Crotone).

De betrokkene werd gehoord op 13.10.2017. Hij verklaarde ongehuwd en zonder partner te zijn en geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

De betrokkene stelde dat hij vanaf zijn derde levensjaar in Siërra Leone verbleef. In april 2017 verliet hij Siërra Leone en trok hij via Guinea, Mali en Algerije naar Libië. Na een verblijf van 1 maand bij een smokkelaar verliet hij Libië met een boot. Hij reisde vervolgens het grondgebied van de lidstaten binnen via Italië. Hij stelde dat hij een 1 week in een opvangcentrum in Brescia verbleef en vervolgens enkele

maanden op straat in "Mella". Op 03.09.2017 kwam hij naar eigen zeggen aan in België. De betrokkene bevestigde dat zijn vingerafdrukken in Italië werden geregistreerd.

De betrokkene stelde dat hij besloot internationale bescherming te vragen in België omdat de Italiaanse instanties hem geen medische zorgen wilden verstrekken. Hij uitte verzet tegen een behandeling van zijn verzoek voor internationale bescherming door de Italiaanse instanties omdat hij in Italië ook in het opvangcentrum geen medische hulp kreeg.

Middels een tussenkomst van zijn advocaat dd. 30.11.2017 verzocht de betrokkene de Belgische instanties toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Hij voerde aan een relatie te hebben met een vrouw van Belgische nationaliteit en met haar en haar kinderen een gezinsleven te delen. De betrokkene legde een op 09.11.2017 door de Dienst Burgerzaken van de stad Turnhout opgemaakt document van samenstelling van gezin voor.

Op 23.10.2017 werden de Italiaanse instanties met toepassing van artikel 13 van Verordening 604/2013 verzocht de verantwoordelijkheid voor het behandelen van het verzoek van de betrokkene over te nemen. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22 van Verordening 604/2013 gestelde termijn van een maand beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22 op 24.12.2017 de verantwoordelijke lidstaat werd.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie stelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C- 411/10 en C-493/10 dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek voor internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Betreffende de bewering van de betrokkene dat hij in Italië geen medische hulp kreeg wensen we te benadrukken dat hij geen elementen aanvoerde die toelaten de gegrondheid van deze bewering te beoordelen.

In het geval van onwettelijke binnenkomst in Italië wordt doorgaans opvang geboden in de zogenaamde centra voor eerste hulp en opvang' ("Centro di primo soccorso e accoglienza", CPSA). We wijzen er op dat vele immigranten deze centra na korte tijd verlaten omdat ze Italië als een 'transitland' beschouwen en verder willen reizen. De betrokkene stelde dat hij na zijn binnenkomst onderdak kreeg in een opvangcentrum in de stad Brescia. Volgens zijn verklaringen verliet de betrokkene dit centrum na een week, naar eigen zeggen omdat hij geen medische hulp kreeg.

Hieromtrent wensen we tevens op te merken dat de betrokkene geen verzoek voor internationale bescherming indiende bij de bevoegde Italiaanse instanties en derhalve niet ressorteerde onder de bepalingen van Richtlijn 2013/33/EU, de Opvangrichtlijn. We zijn dan ook van oordeel dat het niet verlenen van onderdak in die context uit hoofde van de Italiaanse instanties op zich geen inbreuk impliceert op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene maakte verder tijdens het verhoor geen gewag van andere ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem in geval van een overdracht wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest

De betrokkene stelde een relatie te hebben met M. C., een vrouw van Belgische nationaliteit. Vanwege, deze reden verzocht hij onze diensten toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

In een bijkomend gehoor dd. 12.01.2018 werd hij gevraagd hieromtrent enige toelichting betreffende zijn verklaarde relatie te verschaffen. De betrokkene stelde dat hij M.C. een eerste maal ontmoette in het Brusselse Noordstation op 12.09.2017. Ze ontmoetten elkaar opnieuw op 13 en 17.10.2017 en op 26.10.2017 nam de betrokkene zijn intrek in de woning van M.C.

Artikelen 9 en 10 van Verordening 604/2013 stellen dat de verantwoordelijke lidstaat diegene is waar een gezinslid van de verzoeker verblijft in respectievelijk de hoedanigheid van begunstigde van bescherming of in de hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming.

We merken hieromtrent op dat artikel 2, g) van Verordening 604/2013 de echtgenoot van de verzoeker of de met- gehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden en de minderjarige kinderen van paren als gezinsleden beschouwt voor zover het gezin reeds in het land van herkomst bestond.

M C verblijft niet in België in de hoedanigheid van begunstigde van bescherming of van verzoeker van internationale bescherming. Ze is Belgisch staatsburger en het gezin, dat ze naar eigen zeggen heden vormen, bestond niet in het land van herkomst. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene conform artikelen 9 en 10 van Verordening 604/2013.

Wat de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013 betreft komt het er ons inzien op aan te bepalen of de overdracht van de betrokkene aan Italië een inbreuk betekent van zijn grondrechten en meer bepaald van artikel 8 van het EVRM, zijn recht op de eerbiediging van zijn familie- en gezinsleven. Er moet worden opgemerkt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 8 van het EVRM niet inhoudt dat een staat verplicht is de door vreemdelingen gemaakte keuze van gemeenschappelijk verblijf te respecteren. Met toepassing van de beginselen van het internationaal recht is het immers de taak van de overheid om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder het recht van binnenkomst en het verblijf te controleren. De overheid is er wel toe gehouden een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. Het komt in deze ook aan de betrokkene toe op voldoende wijze het bestaan van een duurzaam en reëel bestaand familie- of gezinsleven aan te tonen en tevens aan te voeren op welke wijze een overdracht aan Italië dit gezinsleven zou schenden.

De betrokkene ontmoette M.C. een eerste maal op 12.09.2017 en sinds 26.10.2017 leven ze effectief samen. Gezien de korte bestaansduur van hun verklaarde relatie zijn we van oordeel dat in het geval van de betrokkene geen sprake is van een duurzaam gezinsleven dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM dient te genieten.

Gelet op het interstatelijk vertrouwensbeginsel zal de betrokkene na overdracht een beschermingsverzoek kunnen indienen in Italië en gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Het EHRM oordeelde in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep

zoals het geval was in de zaak *M.S.S. v. België en Griekenland* (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 *Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië*, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak *Tarakhel v. Zwitserland* en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak *M.S.S.* (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 *Tarakhel v. Switzerland*).

Ook in het arrest van het EHRM in de zaak *A.M.E v. Nederland* (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak *M.S.S.* (§35).

Verder wensen we te benadrukken dat het EHRM in recente rechtspraak reeds oordeelde dat de overdracht van volwassen asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk of vrouwelijk zijn en waaronder ook diegenen die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen inbreuk impliceert op artikel 3 van het EVRM (cfr. EHRM, 304.74/14, 04.10.2016, *Ali e.a. v. Zwitserland en Oostenrijk*, § 36). Tijdens het verhoor dd. 13.10.2017 stelde de betrokkene soms last te hebben van hoofdpijn. Hij voegde toe dat hij medicatie kreeg.

Volgens de rechtspraak van het EHRM kan lijden dat wordt veroorzaakt door een natuurlijk optredende lichamelijke of geestelijke ziekte onder artikel 3 van het EVRM vallen als het wordt verergerd of dreigt te worden verergerd door een behandeling die het gevolg is van detentievoorwaarden, uitzetting of andere maatregelen waarvoor de overheid verantwoordelijk kan worden gehouden, mits het daaruit voortvloeiende lijden de ernst heeft die dat artikel minimaal vereist (arrest van het EHRM van 13 december 2016, *Paposhvili tegen België*). Het Hof van Justitie stelde in het arrest inzake de zaak *C-578/16 PPU, C.K. e.a. tegen Slovenië* van 16.02.2017 dat in omstandigheden waarin de overdracht van een asielzoeker met een ernstige mentale of lichamelijke aandoening een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van die asielzoeker zou inhouden die overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren. Het komt aan de autoriteiten toe iedere ernstige twijfel over de weerslag van de overdracht op de gezondheidstoestand van de betrokkene weg te nemen en na te gaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen. Zo dienen ze door de verzoeker voorgelegde objectieve gegevens, zoals medische attesten met betrekking tot zijn toestand en die de bijzondere ernst van zijn gezondheidstoestand en de aanzienlijke en onomkeerbare gevolgen van een overdracht aantonen niet buiten beschouwing laten.

Richtlijn 2013/33/EU - de opvangrichtlijn- beschouwt onder meer personen met ernstige ziekten als kwetsbaar.- We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

De betrokkene maakte niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een situatie van kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.

We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene en indien de noodzaak daartoe bestaat de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet volstaan. Wat het oordeel van het EHRM in de zaak *Tarakhel* tegen Zwitserland van 04.11.2014 betreft willen we opmerken dat dit arrest geenszins tot gevolg heeft dat voor elke overdracht aan Italië garanties moeten worden gevraagd. Het EHRM liet in deze zaak bezorgdheid blijken over de algemene situatie in Italië, maar benadrukte duidelijk de extreme kwetsbaarheid van gezinnen of alleenstaanden met jonge kinderen. We zijn van oordeel dat naast het enkele feit verzoeker van internationale bescherming te zijn minstens een bijkomende factor van kwetsbaarheid dient te worden aangetoond vooraleer uit het arrest zou kunnen volgen dat in een bepaald geval garanties dienen te worden gevraagd.

Recente bronnen betreffende de Italiaanse procedure inzake asiel en internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers zijn het vorig jaar geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report -

Italy". laatste update 30.03.2017, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) en het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH/OSAR ("Reception Conditions in Italy. Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, in Italy", Bern, augustus 2016, hierna OSAR-rapport genoemd, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Een verzoek voor internationale bescherming kan worden ingediend bij de met de grenscontrole bevoegde diensten of bij de daartoe bevoegde diensten ("Questura") als de persoon zich al op Italiaans grondgebied bevindt. ■ Een eerste stap omvat een registratie met onder meer een identificatie, het nemen van een foto en vingerafdrukken ("fotosegnalamento"): Dit wordt gevolgd door een formele registratie van het verzoek bij de diensten van de 'Questura' ("verbalizzazione").

Wat aan Italië overgedragen personen betreft wijzen we er op dat het AIDA-rapport meldt dat personen, die op grond van de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien ze nog geen verzoek indienden in Italië ("Where the person did not apply for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another European country, he or she can lodge an application under the regular procedure", pagina 40). Het OSAR-rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet zomaar kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("This report describes the situation in Italy based on the examples of Rome and Milan. As there are considerable differences between regions and municipalities, it is not possible to outline the overall situation in the country", pagina 5). Het rapport meldt dat personen, die nog geen verzoek voor internationale bescherming indienden in Italië, een verzoek dienen te doen na aankomst en vervolgens een termijn krijgen om zich aan te bieden bij de Verantwoordelijke 'Questura' voor de registratie van het verzoek (pagina 25). Het rapport meldt tevens dat zowel in Rome als Milaan ngo's operationeel zijn die bijstand verlenen aan "Dublin-terugkeerders", waaronder ook diegenen die nog geen verzoek voor internationale bescherming indienden (pagina 28 : "Basically, all people who are transferred to Rome, Milan or Bologna have access to the responsible NGO. However, the NGOs can only support people whose asylum procedure is ongoing or who have not applied for asylum in Italy previously"). We zijn van oordeel dat lezing van beide rapporten geenszins leiden tot het besluit dat personen, die onder de bepaling van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren.

Zowel in het AIDA- als het OSAR-rapport worden opmerkingen gemaakt betreffende de mogelijk lange duur tussen de aanmelding en formele registratie (AIDA-rapport, pagina 24 : "In practice, the formal registration might take place weeks after the date the asylum seeker made the asylum application. This delay created and still creates difficulties for asylum seekers who, in the meantime, might not have access to the reception system and the national health system; with the exception of emergency health care"; OSAR, pagina 18, "Asylum seekers sometimes have to wait a long time until they get a first appointment (fotosegnalamento). This also applies to Dublin returnees who did not apply for asylum in Italy before they were transferred. In Rome, the waiting period can be up to one month. During this time, applicants have no identification and no access to reception or accommodation". We zijn van oordeel dat deze passages leiden tot de conclusie dat zich inderdaad problemen kunnen voordoen bij de registratie, maar niet dat het over een structureel gegeven gaat (gebruik van de woorden "...might...", "...sometimes.."). We zijn tevens van oordeel dat de door beide rapporten geschetste omstandigheden niet wezenlijk verschillen van de feiten en omstandigheden die reeds het voorwerp waren van de bovenvermelde rechtspraak van het EHRM.

Het Italiaanse systeem voor de opvang van immigranten en verzoekers van internationale bescherming bestaat grosso modo uit eerste- en tweedelijnsopvang. In het geval van illegale binnenkomst in Italië wordt opvang voorzien in de zogenaamde centra voor eerste hulp en opvang' ("Centro di primo soccorso e accoglienza", CPSA). Collectieve eerstelijnsvoorzieningen zijn de CDA- ("Centro 'di accoglienza") en CARA-centra ("Centri governativi di prima accoglienza") aangevuld met bijkomende plaatsen in de CAS-centra ("Centri di accoglienza straordinaria"). De tweedelijnsopvang bestaat uit de structuren binnen het SPRAR-systeem ("Sistema di Protezione per richiedenti asilo e rifugiato"). Verzoekers verblijven in de eerstelijnsopvang tot ze kunnen doorstromen naar de SPRAR-structuur, die bestaat uit meer kleinschalige opvangvoorzieningen, gemeenschapshuizen of appartementen.

Hieromtrent wensen we, net als de auteurs van het AIDA-rapport (pagina 60), de aandacht te vestigen op de samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de Nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - Associazione nazionale Comuni Italiani) op 14.10.2016, waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk (AIDA, ""The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the

consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system", zie ook <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprar-expansion>).

In het OSAR-rapport wordt eveneens gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen (pagina 14 : "The reception system in Italy has grown from 5,000 to 120,000 places within four years. There were 105,248 places in state-run reception centres in February 2016 (...) The SPRAR system currently has 22,000 places, with a further 10,000 planned"). Het AIDA-rapport stelt dat het grootste probleem waarmee "Dublin-terugkeerders" te maken krijgen verband houdt met de Opvangrichtlijn ("The main problem Dublin returnees face when they are transferred back to Italy relates to Reception Conditions, which are, however, a problem common to all asylum seekers", pagina 40). We merken op dat dit niet nader wordt geduid. In de volgende zin wordt enkel verwezen naar de uitspraak in de zaak Tarakhel v. Zwitserland.

Het OSAR-rapport meldt dat "Dublin-terugkeerders" meestal in een CAS-centrum of een ander centrum voor eerste opvang worden ondergebracht in afwachting van een toewijzing aan andere opvangstructuren zoals het SPRAR-netwerk (pagina 30). Het rapport maakt gewag van problemen, die zich kunnen voordoen inzake de toewijzing van opvang, maar ons inzien kunnen deze gerapporteerde problemen niet worden gelijkgesteld met een systemisch falen of onvermogen in die mate dat een afzien van een overdracht gerechtvaardigd zou zijn. De auteurs van het OSAR-rapport opperen verscheidene malen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel, dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte gegevens en informatie. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten betreffende de opvang en behandeling van verzoekers van internationale bescherming in Italië is onvoldoende om tot dit besluit te komen.

Amnesty International (AI) verwees in een in november 2016 verschenen rapport naar omstandigheden in de Italiaanse "hotspots" die een schending van artikel 3 van het EVRM zouden impliceren ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016). De betrokkene verwijst naar dit rapport. Volgens AI maakten de Italiaanse instanties zich bij de registratie van de vingerafdrukken van immigranten schuldig aan buitensporig geweld. We benadrukken dat de omstandigheden, beschreven in het rapport enkel betrekking hebben op de registratie van vreemdelingen, die Italië op illegale wijze binnen reisden, in de "hotspots". In het geval van de betrokkene werden de Italiaanse instanties bij ontstentenis van antwoord op ons verzoek verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene en de betrokkene zal onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan de Italiaanse instanties worden overgedragen. Er zijn derhalve geen redenen om aan te nemen dat de betrokkene in een van de Italiaanse "hot spots" zal worden ondergebracht.

Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen beschermingsverzoeken en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de een overdracht van de betrokkene aan Italië een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat in het geval van de betrokkene geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17 van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikelen 13 j° 22 van Verordening 604/2013. De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse instanties."

Er werd op 13 februari 2018 een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld naar aanleiding van een proces-verbaal.

Op 13 februari 2018 werd het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering in hoofde van verzoeker genomen (bijlage 13septies). Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt:

"Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: D K.

voornaam: Mohammed

geboortedatum: 08.06.1988

geboorteplaats: M.

nationaliteit: Liberia

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 1, alinea 1.

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, dat hem betekend werd op 26.01.2018 (bijlage 26 quater).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Op 12.09.2017 diende betrokkene een asielaanvraag in. Op 26.01.2018 nam België een beslissing tot weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 10 dagen (bijlage 26quater). Deze beslissing werd door Dienst Vreemdelingenzaken dezelfde dag aan betrokkene betekend.

Betrokkene verklaarde een relatie te hebben met C. M., een vrouw van Belgische nationaliteit, en met haar en haar kinderen een gezinsleven te delen. Het feit dat betrokkene samenwoont met mevrouw C. geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Dienaangaande merken we op dat artikel 2, g) van Verordening 604/2013 een gezinslid omschrijft als : "...de niet-gehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden, indien in het recht of de praktijk van de betrokken lidstaat niet-gehuwde paren en gehuwde paren op een vergelijkbare manier worden behandeld in het kader van diens recht met betrekking tot onderdanen van derde landen;"

Uit het dossier blijkt dat betrokkene verklaarde mevrouw C. ontmoet te hebben op 12.09.2017, slechts een viertal maanden geleden. Na iets meer dan een maand nam hij zijn intrek bij haar. Zelfs het feit dat betrokkene bij haar verblijft, kan niet meteen doen besluiten dat zij een dermate duurzame relatie hebben.

Een repatriëring naar Italië staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het impliceert ook niet dat betrokkene geen enkel contact meer kan hebben met mevrouw C.. Hij kan met haar contact onderhouden door middel van moderne communicatiemiddelen. Bovendien kan zij betrokkene steeds gaan bezoeken in Italië.

Betrokkene verblijft echter nog steeds op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven

aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, dat hem betekend werd op 26.01.2018

(bijlage 26 quater).

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om de overname te vragen aan Italië."

Op 12 januari 2018 wordt verzoeker gehoord naar aanleiding van een brief van diens raadsman d.d. 30 november 2017 aangaande zijn familiale gezinssituatie.

Op 13 februari wordt verzoeker gehoord, waarvan administratief verslag van 13 februari 2018.

Op 14 februari 2018 werd een vragenlijst overhandigd aan verzoeker in het kader van het hoorrecht. Hij verklaarde hoofdpijn te hebben en een relatie te vormen met mevr. M. C., verblijvend in Turnhout. Hij zou met haar en haar (vijf) kinderen samenwonen. Diezelfde dag wordt verzoeker onderzocht door dokter F. die oordeelt dat hij geschikt is om te vliegen.

Op 15 februari 2018 stelde de (andere) centrumarts V. wat volgt:

"Bovenvermelde bewoner werd gezien in het kader van hoorrecht. Bewoner stelt geen medische problemen om niet te kunnen terugkeren naar thuisland."

Na onderzoek stelt deze arts dat verzoeker kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

De centrumarts F. stelde op 14 februari 2018 een *fit-to-fly* en een medisch attest op waaruit blijkt dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Er werd op 1 maart 2018 een vlucht voorzien naar Rome. Verzoeker vertrok zonder verzet.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen de volgende exceptie van onontvankelijkheid op:

"De bijlage 13septies werd uitgevoerd, waardoor zij uit het rechtsverkeer is verdwenen. Verzoeker heeft geen belang bij zijn vordering.

De uiteenzetting van de middelen zal dan ook enkel betrekking hebben op de bijlage 26quater."

2.2. Artikel 39/56 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat de in artikel 39/2 van die wet bedoelde beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) kunnen worden gebracht *"door de vreemdeling die doet blijken van een belang of een benadeling"*. In de memorie van toelichting bij het ontwerp, dat tot die bepaling heeft geleid, wordt gewezen op de analogie met artikel 19, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State. Er wordt uitdrukkelijk gesteld dat voor de interpretatie van het begrip *"belang"* kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan dit begrip heeft gegeven (*Parl. St.*, Kamer, 2005-06, DOC 51 2479/001, 118).

Een verzoekende partij beschikt over het rechtens vereiste belang indien twee voorwaarden vervuld zijn: zij dient door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel te lijden en de eventueel tussen te komen nietigverklaring van die rechtshandeling moet haar een direct en persoonlijk voordeel verschaffen, hoe miniem ook.

Het belang moet bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en zij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak.

2.3. Ter terechtzitting vraagt de Raad aan de advocaat van verzoeker zijn belang aan te tonen. Verzoeker is zonder verzet naar Italië terug gebracht op 1 maart 2018. De bevelen om het grondgebied te verlaten werden immers uitgevoerd.

Hij antwoordt hierop dat er geen belang meer is.

Bij gebrek aan enige concrete toelichting moet worden besloten dat verzoeker geen blijk geeft van het vereiste actuele belang voor de vernietiging van de tweede bestreden beslissing die werd uitgevoerd en voor het bevel, vervat in de eerste bestreden beslissing (RvS 18 december 2012, nr. 221.810).

2.4. De Raad besluit dat de verzoekende partij geen blijk geeft van het vereiste actuele belang voor de vernietiging van de bestreden bevelen (RvS 18 december 2012, nr. 221.810). Het beroep gericht tegen de bevelen is dus onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

Voorafgaandelijk merkt de Raad op dat de verdere bespreking enkel handelt over het beroep, gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf.

3.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Het eerste onderdeel luidt:

“2.1. eerste middel: schending van het E.V.R.M.

a. schending van artikel 3 E.V.R.M.

1.- Verzoeker is via Sierra Leone, Guinea, Mali, Algerije en Libië via een boot en de Middellandse Zee in Italië terecht gekomen. Eens op het vasteland van Italië aangekomen, werd hij direct manu militari naar een Centrum voor vluchtelingen in Brescia overgebracht. Verzoeker was uitgeput en fel verzwakt door de lange tocht van Midden-Afrika naar Europa en wilde opgenomen worden in een ziekenhuis om aan grondige medische controle onderworpen te worden. Op dat meest humane verzoek werd niet ingegaan en verzoeker werd aan zijn lot overgelaten. Het was duidelijk dat Italië hem als een zoveelste indringer beschouwde en hem liever kwijt dan rijk was. Italië kreunt onder een grote stroom van vluchtelingen en voor Afrikanen uit het Midden-Afrika is geen plaats in Italië. Verzoeker was als alleenstaande kwetsbaar.

2.- De DVZ heeft in de bestreden beslissing van 26 januari 2018 geen rekening gehouden met diverse rapporten (o.a. en niet exhaustief: verslag UNHCR, rapport van de mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa, rapporten van NGO's in Italië, AIDA-landenrapporten, ...) van de laatste jaren waarin bevestigd wordt dat de opvang van vluchtelingen in Italië meer dan te wensen overlaten.

3.- Verzoeker kreeg in Italië geen afdoende medische en psychologische hulp én de België autoriteiten kregen geen enkele garantie van de Italiaanse autoriteiten dat verzoeker in het verleden op een adequate manier werd opgevangen en in de toekomst de nodige hulp zal krijgen.

4.- Indien verzoeker naar Italië wordt terug gestuurd – zonder enige garantie - wordt artikel 3 E.V.R.M. geschonden. In een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 4 november 2014 (arrest Tarakhel) werd reeds geoordeeld dat, rekening houdend met de delicate en moeilijke situatie in Italië het terugsturen naar Italië met de grootste voorzichtigheid moet gebeuren en dit een grondig en geactualiseerd onderzoek vereist.

In het dossier van verzoeker is er in ieder geval geen concreet en geïndividualiseerd onderzoek gebeurd. De DVZ heeft niet met de nodige voorzichtigheid gehandeld. Verzoeker verwijst ook naar diverse arresten van uw Raad: 16 juni 2015 (nr. 147.792), 23 september 2015 (nr. 153.160) en 9 november 2015 (156.249)

5.- Volledigheidshalve meldt verzoeker dat hij slechts voor het eerst in het Opvangcentrum van Houthalen-Helchteren de nodige medische hulp kreeg. Hij verwijst naar een overzicht van zijn medisch dossier (stuk 5) . Hij heeft in het verleden regelmatig klachten van slapeloosheid, hoofdpijn en stress gehad. Hij kreeg het geneesmiddel *excedryn* voorgeschreven.

6.- De beide bestreden beslissingen schenden art. 3 E.V.R.M.”

3.1.2. Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker nooit heeft bekend gemaakt aan de verwerende partij dat hij in Italië in een ziekenhuis wou opgenomen worden. Verzoeker verklaarde tijdens het Dublin-verhoor dat hij last heeft van hoofdpijn en hij soms “*een uur of twee nodig*” heeft “*om te bezinnen*”. Hij stelde het opvangcentrum te verlaten omdat hij geen medische hulp verkreeg. De bewering dat hij uitgeput was en sterk verzwakt, vindt geen steun in het administratief dossier, nu blijkt dat twee verschillende artsen verzoeker onderzochten en beide oordeelden dat hij kan reizen. Ook het medisch onderzoek op geschiktheid voor een verblijf in het opvangcentrum toonde geen bezwaar. Verzoeker toont niet aan hij omwille van zijn ziekte een kwetsbaar persoon is, laat staan dat hij aan een ziekte lijdt, dermate ernstig dat deze onder toepassing van artikel 3 van het EVRM zou vallen.

Verzoeker legt geen medisch attest voor waaruit de ernst van diens ziekte zou blijken. De twee centrumartsen achten verzoeker geschikt om te vliegen en voordien om in het centrum te blijven. Er is geen enkele indicatie dat verzoeker aan een ziekte lijdt die onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM valt.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

In de zaak *N. vs. het Verenigd Koninkrijk* van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855, hanteert het Hof een aantal principes met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. In dit principearrest geeft het Hof een overzicht van zijn jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest *D. vs. The United Kingdom* (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) waarbij het vervolgens duidelijk de principes vaststelt die zij aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen.

De zaak *N. vs. The United Kingdom* handelde over de uitzetting van een hiv-positieve vrouw van het Verenigd Koninkrijk naar Oeganda. Zonder medicatie en behandeling zou haar levensverwachting volgens dokters ongeveer een jaar bedragen. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijk geval (“*a very exceptional case*”), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM 27 mei 2008, grote kamer, *N. vs. Verenigd Koninkrijk*, § 42). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een staat te blijven louter om de reden dat die staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*”, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, *N. t. Verenigd Koninkrijk*, § 42).

De Grote Kamer handhaafde dan ook de hoge drempel, die door *D. vs. The United Kingdom* werd gesteld. Het EVRM is volgens het Hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbepaalde gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen. *In casu* oordeelde het Hof dat uit de beschikbare informatie bleek dat antiretrovirale middelen in principe beschikbaar zijn in Oeganda – al geraakten ze wegens een gebrek aan middelen vaak maar bij de helft van de personen die deze nodig hadden – en zouden ze niet beschikbaar zijn in verzoeksters rurale streek van afkomst en zou ze deze middelen naar eigen zeggen niet kunnen betalen noch zou zij op de steun en zorg van de in Oeganda aanwezige familieleden kunnen rekenen. Op het moment van de behandeling van de zaak was haar gezondheidstoestand niet kritiek, de snelheid van haar achteruitgang was volgens het Hof onderhevig aan een bepaalde graad van speculatie. De Grote Kamer kwam tot de conclusie dat er geen sprake was van de zeer uitzonderlijke omstandigheden zoals

in voornoemd arrest *D. vs. The United Kingdom* en besloot dat haar uitzetting niet in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het Hof heeft bijgevolg een zeer bewuste keuze gemaakt om in Grote Kamer de hoge drempel zoals gehanteerd sinds voornoemd arrest *D. vs. The United Kingdom* te behouden. In *D. vs. The United Kingdom* waren de zeer uitzonderlijke omstandigheden volgens het Hof: “*only in a very exceptional case, where the humanitarian grounds against the removal are compelling. In the D. case the very exceptional circumstances were that the applicant was critically ill and appeared to be close to death, could not be guaranteed any nursing or medical care in his country of origin and had no family there willing or able to care for him or provide him with even a basic level of food, shelter or social support.*”

In de zaak *Paposhvili t. België* van 13 december 2016 bevestigt de Grote Kamer van het EHRM de principes die voordien werden gehanteerd en verfijnt men verder in overweging 183 als volgt: “*The Court considers that the “other very exceptional cases” within the meaning of the judgment in N. v. the United Kingdom (§ 43) which may raise an issue under Article 3 should be understood to refer to situations involving the removal of a seriously ill person in which substantial grounds have been shown for believing that he or she, although not at imminent risk of dying, would face a real risk, on account of the absence of appropriate treatment in the receiving country or the lack of access to such treatment, of being exposed to a serious, rapid and irreversible decline in his or her state of health resulting in intense suffering or to a significant reduction in life expectancy. The Court points out that these situations correspond to a high threshold for the application of Article 3 of the Convention in cases concerning the removal of aliens suffering from serious illness.*”

Aldus blijkt uit §183 van genoemd arrest dat onder “*andere uitzonderlijke gevallen*” wordt begrepen de situaties, zonder dat er sprake is van onmiddellijk en nakend levensgevaar, waarbij er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland. Slechts in dergelijk geval weerhield de Grote Kamer van het Hof een schending van artikel 3 van het EVRM en werd aldus de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM in het geval van ernstig zieke vreemdelingen bevestigd. Verzoeker toont niet aan dat diens ziekte onder deze interpretatie valt. De ziekte dient dus zeer ernstig te zijn, wat in het geval van verzoeker niet blijkt.

Verzoeker houdt voor dat de verwerende partij niet afdoende rekening hield met “*diverse rapporten*”, waaronder AIDA-landenrapporten, rapporten van Ngo's en UNHCR, en een rapport van de mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa. Door een loutere verwijzing hiernaar, zonder enige precisering van welke vaststellingen in deze rapporten verzoeker bedoelt, maakt hij geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk. Het komt de Raad niet toe te raden naar wat verzoeker bedoelt. Voorts blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij diverse rapporten heeft onderzocht en betrokken bij haar besluitvorming. Op verschillende rapporten gaat de bestreden beslissing in. Deze concrete opzoekingen worden met het vage betoog van verzoeker geenszins weerlegd.

De verwerende partij heeft verzoeker meermaals medisch laten onderzoeken zodat deze voorzichtig heeft gehandeld. Geen indicatie is weergegeven in de medische verslagen aangaande het bestaan van enig beletsel. In de vragenlijst stelt verzoeker weliswaar dat hij “*terrible sick*” (erg ziek) was bij het verlaten van het centrum in Italië, maar weerhoudt hij enkel hoofdpijn als ziekte die hem tegenhoudt te reizen, wat door de artsen niet is bevestigd. Verzoeker heeft in Italië geen asielaanvraag ingediend en toont niet aan dat hij aandrang op medische verzorging nu hij al na een week het opvangcentrum verliet en verkoos geen asielaanvraag in te dienen.

Verzoeker toont geen schending van artikel 3 van het EVRM aan.

3.1.3. Het volgend onderdeel stelt:

“*b. schending van artikel 8 E.V.R.M.*

1.- *De bestreden beslissingen schenden overduidelijk art. 8 E.V.R.M. Verzoeker kan onmogelijk gescheiden worden van zijn Belgische partner, mevrouw M. C., en haar vijf jonge kinderen die tot de leeftijdsgroep van 2 tot 10 jaar behoren. De kinderen moeten door hem mee opgevoed en emotioneel én financieel ondersteund worden. De verwijderingsmaatregel uitvoeren en verzoeker opsluiten in een*

gesloten Centrum voor Illegalen is disproportioneel en brengt verzoeker en zijn naaste familieleden onherroepelijke schade toe.

2.- De belangen van verzoeker situeren zich in België en hij heeft reeds grote inspanningen geleverd om zich in België te integreren

- attest i.v.m. inburgeringscursus (stuk 6)
- attest i.v.m. Nederlandse taalles (stuk 7)
- attest i.v.m. Nederlandse taalles (stuk 8)

3.- De beide bestreden beslissingen schenden art. 8 E.V.R.M.”

3.1.4. De tweede bestreden beslissing onderzoekt de toepassing van artikel 8 van het EVRM, zodat verwerende partij aan haar onderzoeksplicht heeft voldaan. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat verzoeker zelfs bijkomend werd gehoord aangaande diens familieleden en hij stelt een stabiele relatie te hebben met diens partner met wie hij zijn leven wil verderzetten.

De bestreden beslissing stelt onder meer:

“In een bijkomend gehoor dd. 12.01.2018 werd hij gevraagd hieromtrent enige toelichting betreffende zijn verklaarde relatie te verschaffen. De betrokkene stelde dat hij M.C. een eerste maal ontmoette in het Brusselse Noordstation op 12.09.2017. Ze ontmoetten elkaar opnieuw op 13 en 17.10.2017 en op 26.10.2017 nam de betrokkene zijn intrek in de woning van M.C.

Artikelen 9 en 10 van Verordening 604/2013 stellen dat de verantwoordelijke lidstaat diegene is waar een gezinslid van de verzoeker verblijft in respectievelijk de hoedanigheid van begunstigde van bescherming of in de hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming. .. ,

We merken hieromtrent op dat artikel 2, g) van Verordening 604/2013 de echtgenoot van de verzoeker of de met- gehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden en de minderjarige kinderen van paren als gezinsleden beschouwt voor zover het gezin reeds in het land van herkomst bestond.

M C verblijft niet in België in de hoedanigheid van begunstigde van bescherming of van verzoeker van internationale bescherming. Ze is Belgisch staatsburger en het gezin, dat ze naar eigen zeggen heden vormen, bestond niet in het land van herkomst. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene conform artikelen 9 en 10 van Verordening 604/2013.

Wat de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013 betreft komt het er ons inzien op aan te bepalen of de overdracht van de betrokkene aan Italië een inbreuk betekent van zijn grondrechten en meer bepaald van artikel 8 van het EVRM, zijn recht op de eerbiediging van zijn familie- en gezinsleven. Er moet worden opgemerkt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 8 van het EVRM niet inhoudt dat een staat verplicht is de door vreemdelingen gemaakte keuze van gemeenschappelijk verblijf te respecteren. Met toepassing van de beginselen van het internationaal recht is het immers de taak van de overheid om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder het recht van binnenkomst en het verblijf te controleren. De overheid is er wel toe gehouden een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. Het komt in deze ook aan de betrokkene toe op voldoende wijze het bestaan van een duurzaam en reëel bestaand familie- of gezinsleven aan te tonen en tevens aan te voeren op welke wijze een overdracht aan Italië dit gezinsleven zou schenden.

De betrokkene ontmoette M.C. een eerste maal op 12.09.2017 en sinds 26.10.2017 leven ze effectief samen. Gezien de korte bestaansduur van hun verklaarde relatie zijn we van oordeel dat in het geval van de betrokkene geen sprake is van een duurzaam gezinsleven dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM dient te genieten.”

Deze beslissing wijst erop dat verzoeker zijn partner slechts een eerste maal ontmoette in België op 12 september 2017 en opnieuw op 13 en 17 oktober 2017. Op 26 oktober 2017 nam verzoeker zijn intrek in de woonst van zijn partner. De bestreden beslissing stelt correct dat er door het recent karakter van deze relatie nog geen sprake is van een duurzaam gezinsleven dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan genieten. Verwerende partij besluit dat de duurzaamheid van de relatie niet afdoende is aangetoond, wat, gelet op de korte duur van de relatie, kennelijk redelijk is. De opmerking in de nota hierover is correct.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven.

Wanneer een schending van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad dan ook in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië* (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie.

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privéleven en het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

De Raad stelt, gelet op de voorgaande elementen, vast dat de verzoekende partij in gebreke blijft om het bestaan van een gezinsleven en/of van een privéleven aan te tonen dat beschermenswaardig is in de zin van artikel 8 EVRM, zodat een schending van artikel 8 van het EVRM evenmin wordt aangetoond. Verzoeker toont aan dat hij recentelijk samenwoonde met een partner en haar vijf kinderen, maar toont daardoor nog niet het duurzame karakter van deze relatie aan. Hij heeft deze familie pas in het najaar 2017 leren kennen. Hij woonde amper drie maanden samen met dit gezin.

Verzoeker toont niet aan dat hij een verzoek tot gezinshereniging met diens Belgische partner indiende en evenmin dat hij ten gevolge van de Belgische bepalingen hiervoor in aanmerking komt.

Een ander belangrijk punt waarmee rekening moet worden gehouden, is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat, gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142). Dit is niet het geval want verzoeker kon vermoeden dat Italië de verantwoordelijke staat is om zijn asielaanvraag te behandelen.

Verder maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat hij een privéleven heeft opgebouwd in België, beschermenswaardig door artikel 8 van het EVRM. De tijd dat hij verbleef in België is tekort om een eventuele schending van diens privéleven te weerhouden, zelfs indien hij een inburgeringscursus en Nederlandse taallessen volgde.

Het middel over de schending van artikel 8 van het EVRM is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel stelt verzoeker:

“2.2. tweede middel: schending van de Verordening 604/2014

a. schending van art. 3.2, tweede lid van de Verordening 604/2014

1.- Verzoeker herhaalt wat hij reeds onder art. 3 E.V.R.M. heeft aangehaald. Verzoeker werd in het verleden niet geholpen in Italië, zodat er een ernstige vrees is dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

2.- België is in de gegeven omstandigheden perfect de verantwoordelijke lidstaat die het dossier van verzoeker kan behandelen. Vooral omdat de Belgische autoriteiten verzoeker ondertussen reeds medisch en qua inburgering hebben opgevangen en verzoeker uiteraard deel uitmaakt van het gezin van zijn partner mevrouw M. C..

3.- Door het nemen van de bestreden beslissing van 26 januari 2018 schendt de DVZ het vermelde artikel. Idem dito voor de bestreden beslissing van 13 februari 2018.

b. schending van art. 17 van de Verordening 604/2014

1.- Verzoeker bood zich reeds op 4 september 2017 bij de DVZ aan voor de internationale bescherming. Slechts meer dan 4,5 maanden later nam de DVZ de bestreden beslissing van 26 januari 2018.

Ondertussen vormde verzoeker reeds drie maanden een gezinscel met mevrouw M. C. en haar vijf kinderen. Verzoeker verwijst opnieuw naar het attest samenstelling van gezin (stuk 3) en naar het attest van immatriculatie (stuk 4).

2.- Bovendien had hij rechtmatige verwachtingen dat België zijn verzoek verder zou behandelen. Hij werd reeds op 13 oktober 2017 gehoord door de DVZ en moest 3,5 maanden wachten op de bestreden beslissing van 26 januari 2018. Dat is onredelijk. In die tussentijd deed hij het nodige om aan de inburgeringseisen te voldoen (stuk 5), volgde hij Nederlandse taallessen (stuk 6) en is hij aangemeld bij T-Interim voor interim-arbeid.

3.- In de gegeven omstandigheden schendt DVZ in de bestreden beslissing van 26 januari 2018 het vermelde artikel, aangezien zij onvoldoende motiveert waarom zij het verzoek tot internationale bescherming van verzoeker niet wil behandelen.”

3.2.2. Verzoeker verwijst naar de grieven aangehaald in het eerste onderdeel van het eerste middel. Dit middel is ongegrond. Door dergelijke verwijzing toont verzoeker niet de schending aan van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest dat eenzelfde bescherming voorziet. Het volstaat te verwijzen naar de eerdere bespreking van dit onderdeel.

Artikel 3.2, tweede lid, van de Dublin III Verordening bepaalt:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asiel-procedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verzoeker toont niet aan dat zijn medische toestand van die aard is dat een behandeling in Italië hem zou blootstellen aan onmenselijke en vernederende behandelingen in Italië. De bestreden beslissing merkt correct op:

“Betreffende de bewering van de betrokkene dat hij in Italië geen medische hulp kreeg wensen we te benadrukken dat hij geen elementen aanvoerde die toelaten de gegrondheid van deze bewering te beoordelen.

In het geval van onwettelijke binnenkomst in Italië wordt doorgaans opvang geboden in de zogenaamde centra voor eerste hulp en opvang' ("Centro di primo soccorso e accoglienza", CPSA). We wijzen er op dat vele immigranten deze centra na korte tijd verlaten omdat ze Italië als een 'transitland' beschouwen en verder willen reizen. De betrokkene stelde dat hij na zijn binnenkomst onderdak kreeg in een opvangcentrum in de stad Brescia. Volgens zijn verklaringen verliet de betrokkene dit centrum na een week, naar eigen zeggen omdat hij geen medische hulp kreeg.

Hieromtrent wensen we tevens op te merken dat de betrokkene geen verzoek voor internationale bescherming indiende bij de bevoegde Italiaanse instanties en derhalve niet ressorteerde onder de bepalingen van Richtlijn 2013/33/EU, de Opvangrichtlijn. We zijn dan ook van oordeel dat het niet verlenen van onderdak in die context uit hoofde van de Italiaanse instanties op zich geen inbreuk impliceert op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene maakte verder tijdens het verhoor geen gewag van andere ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem in geval van een overdracht wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest”

En:

“We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

De betrokkene maakte niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een situatie van kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.

We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene en indien de noodzaak daartoe bestaat de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet volstaan.

Wat het oordeel van het EHRM in de zaak Tarakhel tegen Zwitserland van 04.11.2014 betreft willen we opmerken dat dit arrest geenszins tot gevolg heeft dat voor elke overdracht aan Italië garanties moeten worden gevraagd. Het EHRM liet in deze zaak bezorgdheid blijken over de algemene situatie in Italië, maar benadrukte duidelijk de extreme kwetsbaarheid van gezinnen of alleenstaanden met jonge kinderen. We zijn van oordeel dat naast het enkele feit verzoeker van internationale bescherming te zijn minstens een bijkomende factor van kwetsbaarheid dient te worden aangetoond vooraleer uit het arrest zou kunnen volgen dat in een bepaald geval garanties dienen te worden gevraagd.”

Door een algemene ontkenning weerlegt verzoeker deze motieven niet. Artikel 3, 2, van de Dublin III Verordening is niet geschonden.

Artikel 17 van deze Verordening luidt:

“Discretionaire bepalingen

1. In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.

De lidstaat die besluit een verzoek om internationale bescherming op grond van dit lid in behandeling te nemen, wordt de verantwoordelijke lidstaat en neemt de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. Indien van toepassing, stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, de lidstaat die een procedure uitvoert waarbij de verantwoordelijke lidstaat wordt bepaald, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname van de verzoeker is gericht, daarvan in kennis door middel van het „DubliNet”, het netwerk voor elektronische communicatie dat tot stand is gebracht bij artikel 18 van Verordening (EG) nr. 1560/2003.

De lidstaat die op grond van dit lid verantwoordelijk wordt, vermeldt dit feit onmiddellijk in Eurodac, overeenkomstig Verordening (EU) nr. 603/2013 door het vermelden van de datum waarop het besluit tot behandeling van het verzoek genomen werd.

2. De lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming is gedaan en die bepaalt welke lidstaat verantwoordelijk is, of de verantwoordelijke lidstaat, kan, te allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde is genomen, een andere lidstaat vragen een verzoeker over te nemen teneinde

familierelaties te verenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden, ook wanneer die laatste lidstaat niet verantwoordelijk is volgens de in de artikelen 8 tot 11 en 16 vastgelegde criteria. De betrokkenen moeten hiermee schriftelijk instemmen.

Het overnameverzoek omvat alle elementen waarover de verzoekende lidstaat beschikt om het de aangezochte staat mogelijk te maken de situatie te beoordelen.

De aangezochte lidstaat verricht alle verificaties die nodig zijn om de aangevoerde humanitaire gronden te onderzoeken en geeft binnen twee maanden na ontvangst van het verzoek een antwoord aan de verzoekende lidstaat via „DubliNet”, het netwerk voor elektronische communicatie dat tot stand is gebracht bij artikel 18 van Verordening (EG) nr. 1560/2003. In geval van een afwijzing wordt vermeld om welke redenen het verzoek wordt geweigerd.

Indien de aangezochte lidstaat het verzoek inwilligt, wordt de verantwoordelijkheid voor de behandeling aan deze staat overgedragen.”

Waar verzoeker erop wijst dat de bestreden beslissing slechts werd genomen binnen de 5 maanden, wijst de Raad erop dat de verwerende partij beschikt over een periode van zes maanden. Dit blijkt uit artikel 29 van de Dublin III Verordening, dat luidt als volgt:

“De verzoeker of andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), wordt overeenkomstig het nationale recht van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, overgedragen van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft.”

De bestreden beslissing is binnen een redelijke termijn genomen. Uit deze termijn kon verzoeker geen rechtmatige verwachting scheppen dat België zichzelf als verantwoordelijke lidstaat zou beschouwen.

Verzoeker toont de schending van artikel 17 van de Dublin III Verordening niet aan. Temeer dit artikel in zijn hoofding al stelt dat het om een discretionaire bepaling gaat en het de verwerende partij vrijstaat geen gebruik te maken van dit artikel. Het gegeven dat verzoeker in deze korte periode een gezin vormde met een partner en haar vijf kinderen, een inburgeringscursus en Nederlandse taallessen volgde, zich aanmeldde voor interim arbeid en in het bezit was van een attest van immatriculatie doet hieraan geen afbreuk.

Het motief: *“De betrokkene stelde een relatie te hebben met M. C., een vrouw van Belgische nationaliteit. Vanwege, deze reden verzocht hij onze diensten toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.*

In een bijkomend gehoor dd. 12.01.2018 werd hij gevraagd hieromtrent enige toelichting betreffende zijn verklaarde relatie te verschaffen. De betrokkene stelde dat hij M.C. een eerste maal ontmoette in het Brusselse Noordstation op 12.09.2017. Ze ontmoetten elkaar opnieuw op 13 en 17.10.2017 en op 26.10.2017 nam de betrokkene zijn intrek in de woning van M.C.

Artikelen 9 en 10 van Verordening 604/2013 stellen dat de verantwoordelijke lidstaat diegene is waar een gezinslid van de verzoeker verblijft in respectievelijk de hoedanigheid van begunstigde van bescherming of in de hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming. ...

We merken hieromtrent op dat artikel 2, g) van Verordening 604/2013 de echtgenoot van de verzoeker of de met- gehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden en de minderjarige kinderen van paren als gezinsleden beschouwt voor zover het gezin reeds in het land van herkomst bestond.

M C verblijft niet in België in de hoedanigheid van begunstigde van bescherming of van verzoeker van internationale bescherming. Ze is Belgisch staatsburger en het gezin, dat ze naar eigen zeggen heden vormen, bestond niet in het land van herkomst. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene conform artikelen 9 en 10 van Verordening 604/2013.

Wat de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013 betreft komt het er ons inzien op aan te bepalen of de overdracht van de betrokkene aan Italië een inbreuk betekent van zijn grondrechten en meer bepaald van artikel 8 van het EVRM, zijn recht op de eerbiediging van zijn familie- en gezinsleven. Er moet worden opgemerkt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 8 van het EVRM niet inhoudt dat een staat verplicht is de door vreemdelingen gemaakte keuze van gemeenschappelijk verblijf te respecteren. Met toepassing van de beginselen van het internationaal recht is het immers de taak van de overheid om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder het recht van binnenkomst en het verblijf te controleren. De overheid is er wel toe gehouden een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen en dit op grond van de

omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. Het komt in deze ook aan de betrokkene toe op voldoende wijze het bestaan van een duurzaam en reëel bestaand familie- of gezinsleven aan te tonen en tevens aan te voeren op welke wijze een overdracht aan Italië dit gezinsleven zou schenden.

De betrokkene ontmoette M.C. een eerste maal op 12.09.2017 en sinds 26.10.2017 leven ze effectief samen. Gezien de korte bestaansduur van hun verklaarde relatie zijn we van oordeel dat in het geval van de betrokkene geen sprake is van een duurzaam gezinsleven dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM dient te genieten." acht de Raad afdoende.

De Raad merkt op dat het volgen van de cursussen en de eventuele inschrijving bij een interim-bureau niet werden aangehaald voor het nemen van de bestreden beslissing, ook niet in de brief van 30 november 2017 van de raadsman van verzoeker. Verzoeker kan verwerende partij niet verwijten geen antwoord te geven op elementen die haar niet zijn bekend gemaakt. Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. In een derde middel voert verzoeker aan:

"2.4. derde middel: schending van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

1.- In dit artikel is bepaald dat niemand onderworpen mag worden aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Uiteraard gelden dezelfde opmerkingen mutatis mutandis van art. 3 E.V.R.M. De DVZ kan onmogelijk ontkennen dat verzoeker in Italië geen menswaardige opvang kreeg in Italië. Verzoeken terug sturen naar Italië betekent onmiskenbaar een schending van dit artikel.

2.- De beide bestreden beslissingen schenden dit artikel."

3.3.2. Verzoeker herhaalt wat hij onder punt 3.1.1. aanvoerde. Dit onderdeel werd ongegrond verklaard. Het volstaat te verwijzen naar de bespreking ervan (punt 3.1.2.).

3.4.1. Verzoeker stelt vervolgens:

"2.4. vierde middel: schending van artikel 47 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980

1.- In de bestreden beslissingen wordt ook geen, minstens onvoldoende, rekening gehouden met de gezinscel waartoe verzoeker behoorde.

2.- Dat betekent dat de beide bestreden beslissingen onbetwistbaar ook een schending van artikel 47 Vreemdelingenwet inhouden. Dat artikel beschermt de ruime gezinscel van een EUonderdaan"

3.4.2. Artikel 47 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De Koning brengt de bepalingen van dit hoofdstuk in overeenstemming met de verordeningen die zijn vastgesteld ter uitvoering van de verdragen tot instelling van de Europese Gemeenschappen. Voor zover het gaat om aangelegenheden welke de Grondwet niet uitsluitend voor de wetgever reserveert, wijzigt de Koning diezelfde bepalingen om uitwerking te geven aan de richtlijnen vastgesteld ter uitvoering van diezelfde verdragen."

Door louter voor te houden dat geen rekening werd gehouden met de gezinscel, wat niet correct is (zie bespreking van vorige middelen), maakt verzoeker al in eerste instantie niet aannemelijk hoe de bestreden beslissing artikel 47 van de Vreemdelingenwet schendt. Er kan geen onmiddellijk verband gezien worden tussen deze bepaling en de bescherming van de gezinscel. Volgens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting bevatten van de feiten en middelen ter ondersteuning van het beroep.

Een middel moet een voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel hebben. Het moet de wijze, waarop die rechtsregel wordt geschonden, omschrijven (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590). Dit laatste ontbreekt.

Dit middel is onontvankelijk.

3.5.1. Het laatste middel wordt als volgt toegelicht:

“2.5. vijfde middel: schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

1.- Door geen rekening te houden met de diverse elementen en voorgebrachte documenten in het dossier schendt de DVZ het zorgvuldigheidsbeginsel :

" ... mogen ambtenaren zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten en tot de feitenvinding komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht (LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, Antwerpen, Kluwer, 1988, 77-78)

2.- De beide bestreden beslissingen schenden het zorgvuldigheidsbeginsel.”

3.5.2. Verzoeker laat in dit middel na aan te duiden met welke elementen de verwerende partij geen rekening hield.

Ook het algemeen poneren van een stelling zonder opgave van enig concreet element leidt tot de onontvankelijkheid.

Verzoeker beperkt zich tot een theoretische beschouwing over wat naar zijn mening de inhoud is van het zorgvuldigheidbeginsel om te besluiten tot de schending ervan. Met verwijzing naar de bespreking van het vierde middel, voldoet deze handelwijze niet aan de vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop het aangevoerde zorgvuldigheidbeginsel is geschonden door de bestreden beslissing. Het komt de Raad niet toe hiernaar te raden.

Het vijfde middel is onontvankelijk.

3.6. Ter terechtzitting legt de raadsman van verzoeker bijkomende stukken neer, waarvan de verwerende partij verklaart dat zij er kennis van heeft genomen.

Deze stukken worden door verzoeker onder vier nummers geklasseerd:

Stuk 1: email van 13 juni 2018 betreffende de uitleg omtrent huwelijksaangifte;

Stuk 2: 3 stukken over het volgen van een taalcursus;

Stuk 3: 12 stukken over de tewerkstelling van verzoeker;

Stuk 4: de bankkaart van verzoeker.

Verzoeker verduidelijkt dat hij in Italië een asielaanvraag heeft ingediend, nadien hiervan afstand deed door niet te verschijnen naar aanleiding van een oproep. Hij stelt met de stukken aan te tonen dat hij is teruggekeerd naar België en terug samenwoont met haar.

Daargelaten de vraag dat deze stukken dateren van na de bestreden beslissing en alleszins niet zijn kenbaar gemaakt aan de verwerende partij, merkt de Raad op dat deze niet relevant zijn voor de beoordeling van de middelen. De Raad herhaalt dat de tewerkstelling en het proces van het aanvatten van integratie door de taal te leren de schending van artikel 17 van de Dublin III Verordening en de overige bepalingen niet aan. Temeer dit artikel in zijn hoofding al stelt dat het om een discretionaire bepaling gaat en het de verwerende partij vrijstaat geen gebruik te maken van dit artikel. Het gegeven dat verzoeker in deze korte periode opnieuw een gezin vormde met een partner en haar vijf kinderen, inburgeringscursus en Nederlandse taallessen volgde, zich aanmeldde voor interim arbeid, loonbrieven kan voorleggen en een bankkaart en in het bezit was van een attest van immatriculatie doet hieraan geen afbreuk. Het is niet omdat verzoeker terugkeerde naar zijn partner dat plots een beschermingswaardig familieleven in de zin van artikel 8 EVRM zich voordoet. Zoals verzoeker ter terechtzitting toegeeft toont hij zelfs niet aan, gelet op de korte duur van de relatie, dat hij in aanmerking komt voor een gezinshereniging. De voorgelegde stukken wijzigen niet hetgeen al werd uiteengezet.

3.7. Er is geen enkel gegrond middel aangehaald dat kan leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juli tweeduizend achttien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN